

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové
a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **G. L.,** zastoupeného Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 5. 2009, č. j. 29 Az 32/2008 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Rejska **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 6. 2008, č. j. OAM-1-895/VL-20-K04-2007, kterým stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

(zákon o azylu). Krajský soud tuto žalobu jako nedůvodnou zamítl shora uvedeným rozsudkem, proti němuž brojí stěžovatel včas podanou kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Rozsudek krajského soudu stěžovatel napadá z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), když namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, a dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[3] Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodnutím krajského soudu došlo k zásadnímu pochybení, které má dopad do jeho hmotně-právního postavení. Krajský soud podle stěžovatele jednak pochybil při výkladu práva a jednak nerespektoval ustálenou judikaturu; tato tvrzení však blíže nekonkretizuje. Namítané důvody kasační stížnosti stěžovatel rozvádí až v doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 9. 2009.

[4] Stěžovatel uvádí, že se ve dnech 2.–5. 11. 2007 účastnil opozičních mítinků v Tbilisi proti současnému prezidentu Gruzie. S gruzínskou opozicí byl v kontaktu a politickou činností se zabýval i v době svého pobytu v Moskvě a Dagestánu. Poté, co byl stěžovatel deportován z Německa, byl zadržen a obviněn mimo jiné za účast v opozičním hnutí. Po svém útěku pobýval v Severní Osetii a na území Ruské federace a snažil se podporovat gruzínskou opozici. Podle stěžovatele jsou u něj dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, neboť byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

[5] Stěžovatel prý zároveň splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí ponižující zacházení nebo trestání spočívající v jeho uvěznění; stěžovatel totiž v minulosti již byl zadržen a obviněn.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud aproboval závěry žalovaného o nevěrohodnosti jeho výpovědi, neboť má za to, že rozpory ve výpovědi vysvětlil. Dále uvádí, že je nemožné, aby žalovaný a soud vycházeli ze zpráv cizích státních orgánů. Žalovaný ani krajský soud podle něho nemohli znát okolnosti, za kterých byly cizími orgány údaje získány, nemohou je proto řádně hodnotit a brát za stěžejní podklad pro svá rozhodnutí. Stěžovatel rovněž namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, když ze strany žalovaného i krajského soudu nebyla dostatečným způsobem zkoumána situace v Gruzii ve vztahu k jeho aktivitám na podporu opozice.

[7] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovatel spatřuje v tom, že aniž byla blíže posuzována možnost uvěznění stěžovatele a podmínky v gruzínských věznicích, krajský soud bez podrobnějšího zdůvodnění neshledal závažnou újmu, která by mu mohla v případě návratu do země původu hrozit.

[8] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se neztotožňuje s přesvědčením stěžovatele o tom, že splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Odkazuje přitom na zásadní nevěrohodnost jeho výpovědí, které učinil v řízení před správním orgánem, a na dostupné zprávy o situaci v Gruzii. Na základě shromážděných informací neshledal existenci skutečné hrozby vážné újmy v případě návratu stěžovatele do Gruzie.

[10] Písemnosti získané zákonným způsobem od příslušných orgánů členských států Evropské unie, ve kterých stěžovatel již dříve v rámci azylového řízení vypovídal o důvodech svého odchodu do zahraničí, tedy o skutečnostech, pro které žádá i ochranu České republiky, jsou v daném případě podle žalovaného řádným důkazním prostředkem ke zjištění stavu věci.

[11] Pokud stěžovatel namítá nedostatečné zkoumání situace v Gruzii ve vztahu ke svým aktivitám na podporu opozice, žalovaný k tomu uvádí, že v situaci, kdy byly stěžovatelovy výpovědi shledány jako nevěrohodné, bylo by opatřování důkazních prostředků k takovým tvrzením nadbytečné.

[12] Žalovaný konečně odkazuje na obsah spisového materiálu, s rozsudkem krajského soudu se ztotožňuje a neshledává v něm žádná pochybení. Z uvedených důvodů navrhuje, aby byla kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

IV. Přijatelnost kasační stížnosti [§ 104a s. ř. s.]

[13] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, aby mohla být shledána přijatelnou. Pokud by tomu tak totiž nebylo, musela by být jako nepřijatelná odmítnuta. Při posuzování přijatelnosti kasační stížnosti vycházel Nejvyšší správní soud ze svého precedenčního usnesení ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele *„jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“*. Rovněž je třeba připomenout, že pokud soud dospěje k závěru o přijatelnosti byť jediné kasační námitky, je třeba projednat a rozhodnout kasační stížnost meritorně jako celek, nikoliv pouze tuto námitku.

[14] V nyní projednávané věci shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijatelnou v případě námitky stěžovatele směřující k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu v části týkající se hrozby vážné újmy. Krajský soud se totiž k problematice hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy jako podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu vyjádřil jen velice

minimalisticky *[„Soud po pečlivém přezkoumání věci neshledal žádnou vážnou újmu (...), která by mohla žalobci hrozit v případě návratu do země původu“]*, když ke svému závěru neuvedl žádnou argumentaci. Nejvyšší správní soud proto musel tuto vadu napadeného rozsudku krajského soudu vyhodnotit jako zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, a to především i s přihlédnutím k zemi původu stěžovatele, která se nachází v nestabilním regionu, a kde přetrvávají závažné problémy s dodržováním lidských práv (jak vyplývá z informací o zemi původu, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení). Shledání takového zásadního pochybení představuje podle výše uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu jeden z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud, poté co zjistil, že kasační stížnost je přípustná a přijatelná, přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s).

[16] Nejprve se soud zabýval tím, zda byl skutečný stav věci ve vztahu k podmínkám pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu úplně zjištěn, a zda je napadený rozsudek krajského soudu v tomto směru přezkoumatelný. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel dne 20. 11. 2007. V řízení uvedl, že zemi původu opustil dne 11. 11. 2007. V Gruzii podnikal a spolupracoval se synovcem někdejšího gruzínského prezidenta Ševarnadzeho. Současný prezident, Mikhail Saakashvili, údajně nechal stěžovateli z důvodu neplacení daní zabavit majetek, a proto musel podnikání ukončit. K tomu stěžovatel dodal, že tehdy daně neplatil nikdo. Stěžovatel následně vycestoval do Ruské federace, kde pobýval do roku 2005, poté strávil jeden rok v Dagestánu a v březnu 2006 se vrátil do Tbilisi z důvodu plánovaných akcí opozice vůči prezidentu Saakašvilimu. Na začátku listopadu se prý účastnil shromáždění opozice, nicméně z důvodu problémů, kterým opozice v Gruzii čelí (zatýkání, výslechy), Gruzii opustil.

[17] V průběhu správního řízení žalovaný provedl se stěžovatelem celkem tři pohovory za přítomnosti kvalifikovaných tlumočníků z jazyka gruzínského (22. 11. 2007, 20. 2. 2008 a 24. 4. 2008). Přitom bylo objasněno, že důvodem žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z politického pronásledování z důvodu předchozích kontaktů s gruzínskou opozicí a její podpory. V rámci pohovorů, které se stěžovatelem vedl žalovaný, a dále z informací získaných od příslušných orgánů členských států EU (Německo, Rakousko), kde stěžovatel rovněž dříve podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, byly zjištěny zásadní nesrovnalosti ve výpovědích stěžovatele. Tyto nesrovnalosti dovedly žalovaného i krajský soud k závěru, že stěžovatel neuvedl žádné věrohodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Jednalo se zejména o následující rozpory:

- identita stěžovatele (uváděl různá jména, různá data narození i různé země původu),
- informace o rodinných příslušnících stěžovatele (uváděl různá data narození otce, manželky, dětí),
- informace o pronásledování stěžovatele (popíral dřívější tvrzení a uváděl nové informace s tím, že předchozí tvrzení si schválně vymyslel),

- způsob a průběh vycestování ze země původu.

[18] Porovnání skutečností uvedených stěžovatelem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovorech je nutné k získání obrazu o věrohodnosti osoby, která tyto skutečnosti uvádí. Pokud existují informace o stěžovateli, které uvedl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany v jiných členských státech EU, je za účelem rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice zcela na místě, aby tyto informace byly vyžádány a použity jako podklad pro rozhodnutí státními orgány ČR. Ostatně spolupráce a předávání informací za předem stanovených podmínek (viz čl. 21 nařízení č. 343/2003) mezi příslušnými orgány jednotlivých členských států EU je nezbytným předpokladem pro efektivní fungování (postupně vytvářeného) společného evropského azylového systému.

[19] Při posuzování věrohodnosti stěžovatele je (při mlčení zákona o azylu) nutné vyjít z ustanovení čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice). Podle tohoto ustanovení směrnice:

Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a ***nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek****:*

a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;

b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;

c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;

d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil;

e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.

[20] Věrohodnost (resp. hodnověrnost) žadatele je tedy nutno považovat za podmínku k tomu, aby v případě absence písemných nebo jiných dokladů prokazujících žadatelova tvrzení, nemusely být tyto důkazy požadovány. Z předchozího řízení vyplynulo - a Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené rozpory přiklání k závěru žalovaného i krajského soudu - že stěžovatelova výpověď je nevěrohodná s tím, že je nutné ji dokonce hodnotit jako celkovou nevěrohodnost stěžovatele.

[21] Žalovaný při posuzování stěžovatelovy žádosti vycházel z následujících podkladů - informací o zemi původu stěžovatele, založených ve správním spise: Informace MZV ze dne 2. 4. 2008, č. j. 103424-12/2008-LPTP, Informace MZV ze dne 25. 1 2007, č. j. 102804/2007-LP, Informace MZV ze dne 11. 6. 2007, č. j. 118731/2007-LP, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2006 a informace databanky ČTK ke dni 21. 5. 2008. Nejvyšší správní soud má stejně jako krajský soud za to, že žalovaný si o zemi původu stěžovatele opatřil dostatečné množství relevantních podkladů. Námitka stěžovatele, že nebyla dostatečným způsobem zkoumána situace v Gruzii ve vztahu k jeho aktivitám na podporu opozice je ve světle stěžovatelových výpovědí nedůvodná.

[22] Nejvyšší správní soud poté přistoupil k uvážení, zda se u stěžovatele lze důvodně obávat, že by mu v případě jeho návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Vzhledem k námitkám stěžovatele, který se obává ponižujícího zacházení nebo trestání v zemi původu, se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda by vyhoštěním stěžovatele do Gruzie nedošlo k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva musí být ve vztahu k hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení splněno, že stěžovateli hrozí „reálné" nebezpečí takového zacházení.

[23] V rámci tohoto uvážení vyšel Nejvyšší správní soud z výše odůvodněného zjištění o celkové nevěrohodnosti stěžovatele, že stěžovatel nesplňuje základní definiční znak „uprchlíka" ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, kterým jsou „oprávněné obavy z pronásledování", založené na důvodech rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Při zvažování důvodů doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu tak musel být aplikován test „reálného nebezpečí", jak jej vymezil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, dostupný na www.nssoud.cz.

[24] Jak Nejvyšší správní soud uvedl, *„reálným nebezpečím" (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. (...) ve vztahu k hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu.*" Z informací shromážděných žalovaným vyplývá, že stěžovateli nebezpečí této intenzity nehrozí; nejsou známy případy omezování, diskriminace či ohrožení života příslušníků opozice (viz informace MZV ze dne 2. 4. 2008), nejsou důvěryhodné informace o tom, že dochází k pronásledování či znevýhodňování členů opozičních stran (viz informace MZV ze dne 25. 1. 2007). Co se týká neúspěšných žadatelů o azyl, jsou známy toliko ojedinělé případy jejich finančního vydírání ze strany gruzínské policie (viz informace MZV ze dne 11. 6. 2007).

[25] Pokud stěžovatel namítá, že nebyly blíže zkoumány podmínky v gruzínských věznicích, Nejvyšší správní soud odkazuje na Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2006 (bod 3.10.10), se kterou se stěžovatel mohl v rámci správního řízení seznámit. Podle této informace jsou sice podmínky ve věznicích v Gruzii špatné (přeplněnost, špatné hygienické podmínky, špatné zacházení s vězni, vydírání), nicméně obecně nedosahují limitu stanoveného v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. U stěžovatele přitom nejsou známy zvláštní individuální faktory (např. příliš vysoký či příliš nízký věk, špatný zdravotní stav), které by mohly nedodržení čl. 3 této úmluvy v jeho případě naznačovat.

[26] K další uplatněné stížnostní námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že otázkou posuzování žádosti o azyl, ve které stěžovatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se již dostatečně zabýval. K otázce věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz, např. uvedl, že *„(...) není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy,*

které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují". Odkázat je možné na další judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudky ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009 - 79, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, či ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 - 64 (vše dostupné na www.nssoud.cz).

[27] Pokud tedy v nyní projednávané věci žalovaný (a krajský soud) vycházeli z informací poskytnutých státními orgány ostatních členských států Evropské unie, které mohou být mj. pro účely posouzení žádosti o azyl vyžádány na základě čl. 21 nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 343/2003"), jednalo se o postup nejen zákonný, ale (s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu) i o postup žádoucí a potřebný. Námitka stěžovatele, že žalovaný ani krajský soud nemohli znát okolnosti, za kterých byly cizími státními orgány údaje o stěžovateli týkající se jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany v jiných členských státech Evropské unie získány, je proto bezpředmětná. Stěžovatel se ze shora popsaných důvodů mýlí rovněž v tom, když se domnívá, že české státní orgány nemohou vycházet ze zpráv cizích státních orgánů.

VIII. Shrnutí

[28] Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů kasační stížnosti, jež jsou vymezeny v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Obavy z možného zásahu do hmotně-právního postavení stěžovatele, které byly důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, se totiž nepotvrdily. Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud, totiž že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu nejsou dány, neboť výsledek testu „reálného nebezpečí" nežádoucích následků v případě stěžovatelova návratu do vlasti vyhodnotil jako negativní.

[29] Krajský soud v Hradci Králové sice nedostál požadavkům na odůvodnění napadeného rozsudku v části týkající doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, jeho závěry však odpovídají skutkovým zjištěním případu a shromážděným informacím o zemi původu stěžovatele. Bylo by proto zbytečným formalismem odporujícím principu hospodárnosti řízení napadený rozsudek krajského soudu rušit a vracet mu věc k dalšímu řízení.

[30] Na základě uvedené argumentace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný v řízení plně úspěšný sice byl, nicméně mu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho činnosti.

[32] Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy obhajoby, doplnění kasační stížnosti) ve výši 2 x 2100 Kč, a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu,

celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu